

ನಕ್ಕಬಿಡಿ

ರೈಲು ಚಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು, ಇನ್ನೂ ಹತ್ತುದೇ ನಿತಿದ್ದು ಪ್ರವಾಗಿಸಿಗೆ ಗಾದ್ದು ‘ಬೇಗ ಹತ್ತೆಣ್ಣು...’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ‘ಸರಿ, ನಾನು ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮತ್ತು ಕೊಡಬೇಕಿದೆ’ ಎಂದು ಯಾತ್ರಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

ಗಾದ್ದು ರೇಗಿ ಹೇಳಿದ ‘ಬೇಗ ಹತ್ತೆಣ್ಣು..... ಆ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡುವೀನಿ...’

ಅಂಜನೀಯ: ಭಕ್ತಾ, ನಿನಗೇನು ವರಬೇಕು, ಕೇಳಬೇಕೋ...

ಭಕ್ತ: ಪ್ರಭು, ನನಗೆ ಸುಂದರಿಯಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಸ್ಯೆಯನ್ನು ನೀಡು..

ಅಂಜನೀಯ: ಅಯ್ಯ್ಯೆ ಮೂರ್ವ, ನನಗೆ ಅಂಥವಳು ಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನೇಕೆ ಪ್ರಹೃಷ್ಟಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೇ?

ನಿನ್ನ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿ ಯಾವುದು?

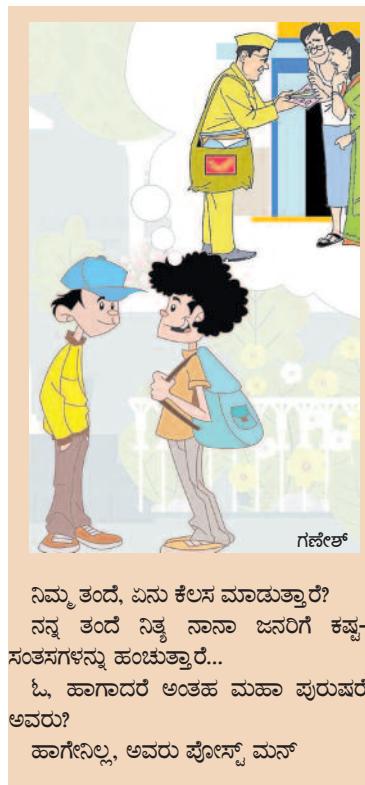
ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ

ನಿನ್ನ ಅತಿದೊಡ್ಡ ದೌಖಲ್ಯ ಯಾವುದು?

ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರ ಹೆಂಡತಿ.

ಸಾರ್, ನಿಮ್ಮ ಧಾರವಾಡ ಪೇಡಾ ಏಕೋ ಸರಿಯಿಲ್ಲ

ಸ್ವಾಮಿ, ಸುಮ್ಮನೇ ಹೇಳಬೇಡಿ, ನೀವು ಮಂಟ್ಪ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಾವು ಪೇಡಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಗಣೇಶ್

ನಿಮ್ಮ ತಂಡ, ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ನನ್ನ ತಂಡ ನಿತ್ಯ ನಾನಾ ಜನರಿಗೆ ಕಷ್ಟ-ಸಂತಸಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತಾರೆ...

ಓ, ಹಾಗಾದರೆ ಅಂತಹ ಮಹಾ ಪುರುಷರೇ ಅವರು?

ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ, ಅವರು ಪ್ರೋಫೆಸ್ಸ್ ಮನ್

ಅದೇನೋ ಸರಿ, ಆಗ ಮಾಡಿದ ಪೇಡಾವನ್ನು ತಂಗ ಮಾರುವುದು ಸರಿ ಅನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಆ ಜನಸ್ಥಿಯ ಬಿತ್ತ ನಿದೇಶಕ, ಪ್ರೀಗಿ ಹೆರಿಗೆಯಾಗಿ ವಿಕಲಾಂಗ ಮಗು ಜನಿಸಿತ್ತು.

ನಾರ್ನ ಪ್ರೋನಾಯಿ ಹೇಳಿದರು ‘ಉಭಿನಂದನೆಗಳು ಸರ್, ನಿಮಗೆ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ, ಅದರೆ ಸೆನ್ನೂ ಆಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ’.

ಮದುವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರೇವತಿಗೆ ಅತ್ಯ ಮಗ ಕಿಡಾಯಿಸಿದ.

ಏನೇ, ಹುಡುಗ ಸರಿಯಾಗಿದಾನೆ ತಾನೇ?

ಇಲ್ಲ ಕನೋ, ಹಂಡಿಗೆ ಹೊಡಿತಾನಂತೆ, ಕುಡುಕನಂತೆ,

ಸುಮ್ಮನೇ ತಮಾಂಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಬೋತ್ತಿದಿನಿ!

ಲೋ ತಿಮ್ಮ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹೋರಗೆ ನಿಂತು ಪ್ರತಿದಿನ ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆ ಈ ಸಾಲು ಹೇಳು. ನೀನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಧಿಕ್ಷಾರ ಅಗ್ರಿಂಯಿ!

ಯಾವುದಪ್ಪಾ ಆ ಸಾಲು?

ಅಮಾತ್ಯ ತಾಯಿ, ಬಡವ, ದಾನ ಮಾಡಿ ತಾಯಿ...

(ಸಂಗ್ರಹ) ಕೆ. ಅದಿತ್ಯ ಹೆಚ್‌ರ್‌ ಹರಪನಹಳ್ಳಿ

ಗುಂಡ: ನಿನಗೊಂದು ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾ?

ಗೆಳೆಯ: ಇಲ್ಲ ಅದೇನು ಹೇಳು.

ಗುಂಡ: ನೀನು ನಂಬು ಬಿಡು. ನಾನು ನಮ್ಮೆನ್ನಿಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಚೆಕ್ಕಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗೆಳೆಯ: ವೆರಿ ಗುಡಾ! ಮಕ್ಕಳು ಅಂದರೆ ಹಿನ್ನಿರಬೇಕು. ಅವರು ಅದರಿಂದ ಹಣ ಡ್ರಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಾರಾ?

ಗುಂಡ: ಇಲ್ಲ, ಚೆಕ್ಕಿಗೆ ಸಹಿ ಮಾಡಿ ವಾಪಸ್ ನನಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರೋಟೋಗ್ರಾಫರ್: ಮೇಡಂ ನಿಮ್ಮ ಚಿತ್ರ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರಬೇಕೋ?

ಮಹಿಳೆ: ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರಬೇಕು.

ಪ್ರೋಟೋಗ್ರಾಫರ್: ಹಾಗಾದರೆ ಬಾಯಿ ಮಹಿಳೆಗೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ.

ಮಗ: ಅವ್ಯಾ ಮೇಲೆ ಹಾರಾಡ್ತು ಇದೆಯಲ್ಲ ವಿಮಾನ ಅದು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ನು ಇದೆ?

ತಂಡ: ಸ್ನಾಗ್‌ಕ್ಷೇ

ಮಗ: ಹಾಗಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವವರು

ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ?

ತಂಡ: ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಮುಗಿದ ತಕ್ಕು.

ಗೆಳೆಯ: ಗಂಡ – ಹೆಂಡತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸುಮಾರು ಇವತ್ತು ವರ್ಷ ಜೊಲೆಯಾಗಿ ಬಾಳಿದ್ದೆ ನಿಗೇನು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇ?

ಗುಂಡ: ಆ ಗಂಡನ ಬಗ್ಗೆ ಕಿನಿಕರ ಹಾಟ್ಟಿ ಅಯ್ಯ್ಯೆ ಪಾಪ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇ.

ಗುಂಡ: ಸಾಯೋದರೆಂಗ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಒಂದು ಆಸೆ ನೇರವೇರೆ ಇಲ್ಲ.

ಗೆಳೆಯ: ಏನಂಥ ಆಸೆ?

ಗುಂಡ: ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿಯಾದರೂ ಅವರ ಹೆಂಡತಿನ ಹೆದರಿಸಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಗುಂಡ: ಲೇ ನನಗೆ ಹುವಾರಿಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಬರಹೇಳು ಅಂದ್ರೆ ವೆಟರ್‌ರಿ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಬರಹೇಳಿದ್ದಿಂದಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ?

ಹಂಡತಿ: ನೀವು ಮಾತ್ತೆಡರೆ ಬಿಡಿತ್ತಿನಿ, ಬಿಡಿತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತು ಇರ್ರೆರಲ್ಲ.

ಒದೆಯೋದು ಕತ್ತೆ ತಾನೇ?’ ಅದಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನೇ ಕರೆಸಿದಿನಿ.

ಗೆಳೆಯ: ಏನೋ ಗುಂಡ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಸಂಗೀತಾಳನ್ನು ಶ್ರೀತಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಿಂದ ಯಾಕೆ?

ಗುಂಡ: ಹೌದಯ್ಯಾ! ಆ ಒಂದೇಟು ಅವಳ ಅಣ್ಣನದು.

ಗೃಧ್ರಾ: ನೇರಿದಿ ಸಾರ್ ಇದೇ ಬೀಸಾ ಓಲುಗೊಂಪುರ.

ಗುಂಡ: ಅರೆ ಹೌದಾ? ಬಹುಪ: ಇದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದವನೇ ಇದನ್ನು ನಿಮಾಂಜಣ ಮಾಡಿರಬೇಕು.

ಸರೋಜ: ಸಾರ್ ನಾನು ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು 365 ದಿನಗಳೂ ನನ್ನ ಅಂಕೆಯಲ್ಲೇ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳವ ಹಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂಥಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಉಪಾಯವಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿ.

ಬಾಸ್: ಇದಕ್ಕೆ ನನಗಿಂತ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಸರಿಯಾದ ಬಿಡಿಯಾ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ನೀವು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿ.

–ವೆಂ.ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥ್, ಬೆಂಗಳೂರು